

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/33/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8721010429
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8721010429.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 08.12.2021, v trestnej veci proti obžalovanému P. O. pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/42/2021 zo dňa 14.10.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného P. O..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný P. O. uznaný za vinného z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona a z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 18.05.2021 v čase okolo 18.15 hod. v Poprade na ulici H. XXXX/X, zaklopal na dvere do bytu č. X nachádzajúcom sa v suteréne obytného domu, kde vchodové dvere do bytu, ktoré boli riadne uzatvorené, na klopanie otvoril B. Q., ktorý bol v tom čase partnerom užívateľky bytu A. M. a keď zbadal, že za dverami stojí obžalovaný, ktorý v tento deň už opakovane klopal na dvere tohto bytu a už v popoludňajších hodinách s ním užívateľka bytu A. M. odmietla komunikovať, tak tomuto B. Q. povedal, aby odišiel preč a následne sa snažil dvere bytu uzatvoriť, no v tom mu obžalovaný zabránil tak, že vsunul svoju ruku do dverí a použitím sily dvere, ktoré zvnútra držal B. Q., vtláčil dovnútra a vstúpil do chodby bytu č. 4, kde sa v tom čase nachádzali obyvatelia bytu A. M., B. Q., mal. N. H a suseda z vedľajšieho bytu, kde na výzvu B. Q. P. O. z bytu neodišiel, ale začal sa rukami oháňať takým spôsobom, akoby chcel B. Q. dostať von z bytu, následne B. Q. chytil oboma rukami za mikinu a začal ho kmásať a ťahať, pričom popri tom povedal vetu: „zabijem Vás všetkých“, následne B. Q. vytlačil obžalovaného z bytu von na spoločnú chodbu a týmto svojím konaním vzbudil u B. Q. obavu o jeho život a zdravie a rovnako aj obavu o život a zdravie jeho priateľky A. M..

Za to mu podľa § 194 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 37 písm. h), m), § 38 ods. 4 a § 41 ods. 1 Tr. zákona bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov, na výkon ktorého podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zákona mu bolo uložené aj ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný odvolanie, ktoré následne sám, ako aj prostredníctvom svojej obhajkyne písomne odôvodnil.

V písomnom odôvodnení svojho odvolania prostredníctvom svojej obhajkyne uviedol, že odvolanie zahlásil proti celému rozsudku, teda proti jeho výroku o vine, treste a ochrannom opatrení, z dôvodu ich

nesprávnosti a to skutkových chýb, nakoľko zistený skutkový stav nezodpovedá skutočnosti, skutkové zistenia sú nejasné, neúplné, rozporné a má zato, že sa prvostupňový súd nevysporiadal správne so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Odvolanie podal aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, nakoľko má zato, že prvostupňový súd vo vzťahu k hodnoteniu jeho osoby, ako aj k hodnoteniu jeho predchádzajúcich spáchaných priestupkov, ako aj spáchaných trestných činov, mu nijako neumožnil sa k ich dôvodom vyjadriť, a tým mu znemožnil účinne sa brániť. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, výsluchom svedkov Q., M., P. a W., prečítaním listinných dôkazov a znaleckého posudku, záznamu o dychovej skúške, výpisov z evidencie priestupkov a výpisov z registra trestov, ako aj hodnotenia z miesta bydliska. Konštatuje, že podľa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia prvostupňový súd ohľadom predmetných trestných činov ustálil skutkový stav bez výhrady podľa výpovede poškodených, pričom podľa neho neprihliadol, resp. sa nevysporiadal so vzniknutými rozpormi - vzájomnými rozpormi vo výpovediach poškodených, ktoré majú preukazovať, že osoby poškodených nemožno považovať za hodnoverných svedkov, a teda nemožno sa prikloniť záveru, že ich výpovede sa zakladajú na pravde, a nevysporiadal sa ani so vzniknutými rozpormi vo vzťahu k výpovediam svedkýň. Má zato, že v odôvodnení rozsudku absentuje dostatočne vysporiadanie sa so vzniknutými rozpormi, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť rozsudku ako takého, a aj to, že súd dostatočne neodôvodnil z akého dôvodu uveril práve výpovediam poškodených, a nie jeho výpovedi ako obžalovaného podporené výpovedami nestranných svedkýň. Vo vzťahu k vyššie uvedenému bolo v prípravnom konaní, ako aj konaní pred súdom boli podľa neho preukázané nepravdivé tvrdenia poškodeného Q. o tom, že ho nenapadol (napadnutie majú preukazovať dve nestranné svedkyne). Ďalej mali byť preukázané jednostranné tvrdenia iba poškodeného Q. o tom, že sa mu obžalovaný vyhrážal (keby bola pravda ako tvrdí poškodený Q., že viackrát za sebou kričal „zabijem Vás všetkých“, tak by to podľa neho počul aj niekto iný, ale vyhrážanie nepotvrdil žiaden ďalší svedok, ani poškodená M., až následne poškodený Q. tvrdil, že to obžalovaný povedal iba raz). Ďalej boli podľa neho preukázané nepravdivé tvrdenia poškodených o tom, že bol dnu v byte (obe svedkyne potvrdili, že dnu v byte nebol, pričom svedkyňa W. potvrdila, že celý incident sledovala od svojich dverí; ďalej poškodená M. najprv tvrdila, že bol dnu v byte na chodbe vtedy, keď P. vychádzala s deťmi a následne tvrdila, že P. vychádzala s deťmi až potom, čo ho Q. pretlačil vonku na chodbu a následne tvrdila, že P. vychádzať nevidela, teda nemohla ani vidieť jeho, pričom ďalej poškodená M. tvrdila, že potom čo sa pretlačil dnu na chodbu išla telefonovať do izby, čo je v rozpore s tvrdením P., ktorá tvrdila, že nakukla a videla jeho „ruku vo dverách“ potom, čo M. odišla telefonovať od izby, kde za sebou zatvorila dvere). Na základe vyššie uvedeného má zato, že nebola dostatočne preukázaná objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona v súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1) Trestného zákona, a teda že nebolo preukázané, že by sa ako obžalovaný vyhrážal, ani nebolo preukázané, že by ako obžalovaný vošiel, teda vnikol do obydlija iného, ani že by v obydli iného neoprávnenne zotrval. Ďalej poukázal na zásadu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného), ktorá je jednou z kľúčových zásad aplikujúcich sa v rámci trestného konania, ktorá má pre trestný proces zásadný význam. V zmysle tejto zásady pokiaľ existujú v rámci zistenia skutkového stavu veci naďalej pochybnosti, ktoré nie je možné odstrániť inými dôkazmi, je nevyhnutné rozhodnúť v prospech obžalovaného, t. j. oslobodiť ho spod obžaloby, pričom má zato, že uvedené sa vzťahuje na prejednávaný prípad. Nie je jeho povinnosťou dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie nevinu vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Preto považuje za nevyhnutné, aby jeho vina bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, že predstavuje skutočne závažnú hrozbu pre spoločnosť a že práve on je skutočne osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok (uznesenie NS SR z 25.11. 2010, sp. zn. 5 To 20/2010). Vo vzťahu k hodnovernosti poškodených Q. a M. by chcel uviesť, že medzi ním a poškodenými v minulosti existovala určitá averzia voči jeho osobe, a z uvedeného dôvodu medzi ním a poškodenými dochádzalo v minulosti k viacerým konfliktom, ktoré ale neboli zapríčinené jeho osobou. Má zato, že uvedená skutočnosť má vplyv na to, že poškodení nehovoria pravdu. Najmä vo vzťahu k poškodenému Q., ktorý podľa neho nevádzal pravdu, aj z toho dôvodu, aby nemal problém s tým, že obžalovaného fyzicky napadol (napriek tvrdeniam Q., že obžalovaného len strkol bolo svedkyňami preukázané, že ho fyzicky napadol), pretože poškodený Q. bol v minulosti trestne stíhaný, ako aj liečený na psychiatrii, a v prípade keby sa zistilo, že obžalovaného fyzicky napadol, uvedená skutočnosť by poškodenému len prirážila. Má zato, že uvedené skutočnosti znižujú dôveryhodnosť,

a teda pravdivosť výpovedí poškodených. Vzhľadom na uvedené považuje za potrebné zaoberať sa aj otázkou, prečo súd prihliadol výlučne na výpovede poškodených, napriek zjavným rozporom v ich výpovediach, a tiež napriek ich zaujatosti voči nemu. Vo vzťahu k vyššie uvedenému chce ďalej uviesť, že z nariadeného znaleckého posudku vyplýva, že chápal a vedel ovládať svoje konanie, a teda že jeho opitosť nemala vplyv na to, čo si pamätá, a že tie okolnosti skutku čo si pamätal, a o ktorých vypovedal, potvrdili aj obe svedkyne, t.j. že prah bytu neprekročil, nikomu sa nevyhrážal, a že je pravdou iba to, že v daný deň sa pod vplyvom alkoholu dostal do konfliktu, resp. vyhrotenej situácie s N. M. a jej súčasným priateľom E. Q. z dôvodu sporov, ktoré súviseli so vzťahom, ktorý mal v minulosti s N. M., a že sa s nimi chcel len porozprávať, aby zabudli na všetko a ako susedia sa snažili medzi sebou vychádzať v dobrom. Ďalej odvolateľ cituje ust. § 2 ods. 7, § 34 ods. 1 a § 168 ods. 1 Tr. poriadku s tým, že podľa neho boli porušené. Vo vzťahu k hodnoteniu jeho osoby, ako aj k hodnoteniu jeho predchádzajúcich priestupkov, ako aj trestných činov chce uviesť to, že prvostupňový súd mu nijako neumožnil sa k ich dôvodom vyjadriť, a tým mu znemožnil účinne sa brániť, teda bolo porušené jeho právo na obhajobu. Zdôvodnenie napadnutého rozsudku je podľa neho v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku, pretože prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku neuviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia rozsudku musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s jeho obhajobou, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Napriek tomu, že Trestný poriadok kladie dôraz na zásadu in dubio pro reo, je presvedčený, že prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov v rozpore s touto zásadou, a prihliadol na dôkazy, o ktorých sú pochybnosti. Má zato, že dôkazy, ktoré vykonal prvostupňový súd nepreukazujú jeho vinu ako obžalovaného. Z vykonaného dokazovania totiž vyplynuli viaceré vzájomné rozpory ako sa mal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, stať. Na základe vyššie uvedeného žiadal, aby odvolací súd zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku napadnutý rozsudok prvostupňového súdu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku mu vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie s tým, že nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona a trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, alebo podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám rozsudkom vo veci tak, že ho oslobodí spod obžaloby. K tomuto odôvodneniu odvolania bolo pripojené aj vlastnoručne napísané podanie obžalovaného, v ktorom zo svojho pohľadu opätovne popisuje priebeh celej udalosti. Poprel v ňom, aby vstúpil do bytu M. alebo v ňom zotrval. Rovnako poprel, aby sa poškodeným vyhrážal. Naopak tvrdí, že to jeho napadol Q..

Odvolanie obžalovaný odôvodnil aj ďalším vlastným podaním, ktoré označil ako dodatok k odvolaniu a vyjadrenie k predchádzajúcim odsúdeniam. V ňom popisuje vzťah s poškodenou A. M., ale aj s B. Q., pričom tvrdí, že s A. M. mali intímny vzťah. V podstate potvrdil spáchanie priestupkov, ale popísal ich priebeh zo svojho pohľadu a rovnako sa vyjadril aj k predchádzajúcim odsúdeniam.

V ďalšom podaní z 29.11.2021 (predloženého odvolaciemu súdu cestou obhajkyne) obžalovaný namietal, že polícia vzniesla obvinenie na základe udania osoby, ktorá nebola oprávnená podať trestné oznámenie. Skutok sa mal stať v byte A. M., ktorá ho má prenajatý od p. X., resp. N., pričom len táto má právo byť užívať so svojím synom. Keďže Q. nie je nájomcom bytu, tak je obžalovaný presvedčený, že nemal právo dať trestné oznámenie pre porušovanie domovej slobody. Iné by to bolo, keby trestné oznámenie podala A. M., ktorá má byť riadne prenajatý.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pritom prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým a následne i právnym záverom.

Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva aj skutočnosť, ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy hodnotil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku vecne správne, a preto na tieto krajský súd v podrobnostiach aj poukazuje.

Len vzhľadom na odvolacie námietky považuje krajský súd za potrebné niektoré skutočnosti zvýrazniť a doplniť.

Napriek tomu, že obžalovaný spáchanie trestného činu poprel, brániac sa tým, že on do bytu A. M. nevošiel a nikomu sa nevyhrážal, tak aj podľa krajského súdu výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností odôvodňujú záver, že sa skutok stal a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

Záver o vine obžalovaného je možné oprieť predovšetkým o svedeckú výpoveď poškodeného B. Q., ktorý popísal, ako dňa 18.05.2021 asi okolo 18:30 h. na byt A. M., u ktorej vtedy býval, na zaklopanie otvoril dvere, na čo sa do bytu snažil vtláčať obžalovaný, ktorý medzi dvere a zárubňu vložil ruku. Keďže mal poškodený obuté ponožky, tak ho obžalovaný pretlačil, vošiel do bytu a snažil sa poškodeného vytiahnuť z bytu von. V byte bol asi 10 sekúnd a bol iba v chodbe bytu. Obžalovaného pritom upozorňoval, že nemá v byte čo robiť. Na chodbe bytového domu potom medzi nimi vznikla šarvátka, pri ktorej do obžalovaného strkal, na čo padal na zem, lebo bol opitý. Ešte keď sa obžalovaný vtláčil do chodby bytu uviedol, že ich všetkých pozabíja. A. M. a D. P. v tom čase boli v kuchyni. M. vyšla z kuchyne vtedy, keď sa obžalovaný vtláčil do chodby a poškodený ju vyzval, aby zavolała políciu.

Tieto tvrdenia poškodeného sú potom podporené svedeckými výpoveďami poškodenej A. M., D. P. a P. W..

Poškodená A. M. potvrdila, že asi o 18:15 h. na klopanie šiel B. Q. otvoriť dvere. Keď počula hlas obžalovaného, išla na chodbu, videla cez pootvorené dvere pretlačenú ruku, pričom B. Q. sa zapieral do dverí a snažil sa ich zatvoriť. Obžalovaný sa pretlačil a bol v chodbe ich bytu. Bola vyľakaná, obaja sa už držali a tak na žiadosť B. Q. šla do izby volať políciu. Keď dotelefonovala, tak v byte už nebol obžalovaný a ani Q., ale ten už vtedy vstupoval do bytu. Obžalovaný bol v byte iba asi 10 sekúnd, pričom počula, ako Q. vyzýval obžalovaného, aby vypadol z bytu.

Aj D. P., ktorá bola vtedy v byte A. M., keď prišla z kuchyne na chodbu bytu videla cez pootvorené dvere ruku a ako B. Q. drží dvere zvnútra. Potom šla za deťmi späť do kuchyne a počula, ako Q. žiada M., aby zavolała políciu. K námietkam obžalovaného, že D. P. obžalovaného v byte nevidela a vyhrážky nepočula je potrebné zdôrazniť, že v byte bol krik, keď jej deti pri nej v kuchyni plakali, pričom z tohto dôvodu aj M. šla telefonovať na políciu do vedľajšej izby. Z kuchyne, z ktorej výhľad na chodbu bytu nemala, vyšla s deťmi až vtedy, keď boli obžalovaný s B. Q. von z bytu.

Napokon tiež svedkyňa P. W. v prípravnom konaní 09.06.2021 potvrdila, že na detský plač a krik (zľakol sa a začal plakať aj jej syn) otvorila dvere svojho bytu, ktorý je oproti bytu A. M.. Uvidela, ako dvere do bytu M. sú dokorán otvorené a Q. držiac obžalovaného ho tlačí smerom do chodby domu, pričom už boli pred dverami bytu. Ešte cez zatvorené dvere svojho bytu počula, ako Q. s M. kričia, aby obžalovaný opustil byt a ako Q. kričí na M., aby zavolała policajtov.

Je síce pravdou, že na hlavnom pojednávaní svedkyňa W. neuvádzala, aby počula cez zatvorené dvere, že vyzývali obžalovaného na opustenie bytu, čo vysvetľovala tým, že ide možno o nesprávnu protokoláciu. Tu je však potrebné poukázať na to, že v prípravnom konaní dňa 09.06.2021 bola táto svedkyňa vypočúvaná za prítomnosti obhajkyne obžalovaného, zápisnica o jej výsluchu bola hlasito diktovaná a svedkyňa si zápisnicu aj pred podpisom prečítala. Napriek tomu svedkyňa opravu a ani doplnenie zápisnice nežiadala, pričom ani obhajkyňa nemala žiadne námietky proti jej zneniu a ani proti zákonnosti priebehu výsluchu. Preto ani odvolací súd nemá pochybnosti o hodnovernosti obsahu výpovede svedkyne z 09.06.2021.

Konaniu obžalovaného, ktoré je popísané vo výrokovej časti rozsudku, pritom zodpovedá aj jeho správanie pred skutkom. Sám obžalovaný potvrdil, že s poškodenými mal konfliktný vzťah, v predmetný deň bol klopať na dvere poškodenej pred skutkom už dvakrát, pričom aj po druhýkrát chcel vstúpiť do

bytu, ale Q. mu v tom zabránil a dovnútra ho nepustil, pričom od dverí vtedy obžalovaný odišiel aj preto, že ho susedky okríkli, aby dal pokoj a šiel preč. Z tohto je dôvodné vyvodiť, že do bytu poškodenej chcel vstúpiť aj vtedy, keď prišiel po tretíkrát tak, ako to popísal poškodený B. Q.. Je to možné očakávať o to viac, že obžalovaný neprišiel na žiadnu priateľskú návštevu, ale prišiel B. Q. vyzvať, aby opustil byt M.. Dokonca M. doručil aj písomnú výzvu, ktorá je plná vulgarizmov a hrubých urážok vo vzťahu k B. Q., ako aj k A. M.. Už z uvedeného sa javí nelogickým tvrdenie obžalovaného v odvolaní, že sa s poškodenými chcel iba porozprávať, aby zabudli na všetko a ako susedia sa snažili vychádzať v dobrom. Nepravdivým sa javí aj tvrdenie obžalovaného, že poškodení nie sú hodnovernými svedkami, lebo u poškodených existovala voči nemu určitá averzia. Je totiž zjavné, že táto averzia, až nenávisť sa prejavovala len u neho vo vzťahu k poškodeným (čo bolo nepochybne dané jeho žiarlivosťou, keď poškodenej M. dala prednosť B. Q., s ktorým potom aj bývala). Táto je zjavná aj z priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu, ktorých sa obžalovaný pred skutkom dopustil najprv 20.02.2021 voči A. M. a potom 27.02.2021 aj voči B. Q..

Pokiaľ sa obžalovaný snažil spochybníť pravdivosť svedeckej výpovede B. Q. tým, že tento obžalovaného po vytlačení z bytu zbil a nepriznal to, hoci to vyplýva aj zo svedeckých výpovedí svedkýň D. P. a P. W., tak je potrebné uviesť, že toto nie je predmetom tohto trestného konania, ale na podklade trestného oznámenia obžalovaného je predmetom iného trestného konania. Odvolací súd preto nie je oprávnený riešiť, či poškodený B. Q. do obžalovaného iba strkal a ten padal, alebo či prekročil hranice nutnej obrany a či toto nemá len charakter priestupku. Z obsahu spisu však vyplýva, že obžalovaný odišiel z miesta sám a že žiadne zranenia nemal.

Za dôvodnú nie je možné považovať ani odvolaciu námietku obžalovaného, že mu súd neumožnil vyjadriť sa k prečítaným listinám o jeho predchádzajúcich odsúdeniach. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní je totiž nepochybné, že sa k nim vyjadroval, jeho vyjadrenia sú v zápisnici zaprotokolované a naviac rozsiahle vyjadrenia pripojil aj písomne k dôvodom svojho odvolania.

Vzhľadom na uvedené bolo teda aj podľa názoru krajského súdu nepochybne preukázané, že skutok uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku tak, ako bol ustálený súdom prvého stupňa, sa stal a tiež, že ho spáchal obžalovaný P. O..

Na tomto závere už nič nemohli zmeniť ani ďalšie dôkazy, ktorých vykonanie obžalovaný navrhol v odvolacom konaní. Navrhované svedkyne S. X. a T. W. pri predmetnom skutku neboli prítomné a ani obžalovaný netvrdí, aby o skutku mali údaje získané priamym a bezprostredným spôsobom. Rovnako bezvýznamné pre zistenie skutkového stavu sú aj SMS správy medzi obžalovaným a poškodeným Q., ktoré podľa návrhu obžalovaného mali preukázať vyvolávanie konfliktov poškodenými. Pokiaľ ide o návrh o opätovný výsluch poškodenej A. M., táto už bola v konaní opakovane kontradiktórnym spôsobom vypočúvaná, pričom jej výpovede sú konzistentné a niet dôvodu pochybovať o ich pravdivosti. Preto návrhy na doplnenie dokazovania odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Napokon je potrebné tiež zdôrazniť, že obžalovaný žiadne návrhy na doplnenie dokazovania nemal v prípravnom konaní pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, ani po podaní obžaloby a ani po ukončení dokazovania na hlavnom pojednávaní. Bol pritom po podaní obžaloby poučený o tom, že je povinný bez meškania oznámiť súdu návrhy na vykonanie dôkazov, pretože inak ich môže súd odmietnuť.

Nie je možné sa stotožniť ani s tým názorom obhajoby, že sa v predmetnej veci mala aplikovať zásada in dubio pro reo a že obžalovaný mal byť spod obžaloby oslobodený. Zásadu in dubio pro reo nie je možné vykladať tak, že by akékoľvek nepodstatné nejasnosti ohľadom skutkového deja, plynúce najmä z drobných rozporov vo výpovediach svedkov, museli vždy nevyhnutne viesť k oslobodeniu spod obžaloby. Nie je porušením prezumpcie nevinu, ak súd zrozumiteľným a logickým spôsobom vysvetlí, prečo výpovedi svedka či obžalovaného uveril alebo neuveril. Rozpory vo výpovediach je možné preklenúť v rámci hodnotenia dôkazov v zmysle

§ 2 ods. 12 Tr. poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Keďže prvostupňový súd v spojení s odvolacím súdom vykonané dôkazy uvedeným spôsobom hodnotil, napadnutý rozsudok je vo vzťahu k zistenému skutkovému dejovi a vo vzťahu k jeho páchatelovi správny a zákonný.

Správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá potom aj právna kvalifikácia. Je totiž nepochybné, že obžalovaný neoprávnene vnikol do bydlia A. M. a B. Q. a neoprávnene tam zotrval a čin spáchal násilím, teda závažnejším spôsobom konania, pričom súčasne sa inému vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu. Okresný súd teda správne kvalifikoval konanie obžalovaného ako prečin porušovania domovej slobody podľa

§ 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona s tým, že podľa odvolacieho súdu je táto právna kvalifikácia správne založená na priamom úmysle obžalovaného podľa § 15 písm. a) Tr. zákona.

Neobstojí ani tá námietka obžalovaného, že polícia vzniesla obvinenie na základe udania osoby, ktorá nebola oprávnená podať trestné oznámenie, nakoľko Q. nie je nájomcom bytu, ale nájomcom je A. M..

V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že každý je oprávnený oznámiť orgánom činným v trestnom konaní skutočnosti nasvedčujúce tomu, že bol spáchaný trestný čin (teda trestné oznámenie), pričom orgány činné v trestnom konaní sú povinné konať z úradnej povinnosti a prokurátor je povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel (§ 2 ods. 5, 6 Tr. poriadku). Navyše B. Q. ako druh nájomcu A. M. v tom čase s jej súhlasom býval v predmetnom byte (mal tam domácnosť a svoje súkromie), a z tohto dôvodu bol jeho oprávneným užívateľom (jeho právo bolo odvodené od nájomného práva A. M.). Preto aj B. Q. požíval právo na domovú slobodu pred neoprávneným vniknutím do bydlia, teda pred nežiadúcim, bez súhlasu alebo proti vôli oprávneného užívateľa, uskutočneným vojsením do bytu. Napokon, kvôli vniknutiu obžalovaného do predmetného bytu volala políciu nájomníčka A. M., z čoho (ako aj z jej výpovede) je nepochybné, že do bytu vnikol obžalovaný a tam zotrval aj proti jej vôli.

Z uvedeného je tak zrejmé, že aj táto námietka obžalovaného je nedôvodná, lebo neoprávnene vnikol do bydlia iného a neoprávnene tam zotrval, pričom použil aj násilie.

Pochybenia, ktoré by bolo možné napraviť v prospech obžalovaného, nezistil krajský súd ani pri rozhodovaní o treste. Prvostupňový súd totiž, po zohľadnení zásad ukladania trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1 až 5 Tr. zákona, uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby zvýšenej podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona (vzhľadom na zistenú prevahu priťažujúcich okolností) vo výmere 28 mesiacov. Obžalovaný sa predmetných trestných činov dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, a preto v súlade s § 49 ods. 2 Tr. zákona mu súd ukladal trest nepodmienečný. Vzhľadom na okolnosti prípadu, osobu obžalovaného a možnosti jeho nápravy do úvahy iný, než trest odňatia slobody do úvahy nepričítal.

Za rozhodnutie v súlade so zákonom je potrebné považovať aj rozhodnutie súdu o spôsobe výkonu trestu a o uložení ochranného protialkoholického liečenia ambulantnou formou.

Keďže teda krajský súd nezistil žiaden dôvod na zmenu rozhodnutia v prospech obžalovaného, jeho odvolanie jednomyseľne ako nedôvodné v zmysle ust. § 319 Tr. poriadku zamietol.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.